

‘Wat moeten we doen?’ vraagt het Ik

‘Wat moeten we loslaten?’ vraagt de Ziel.

Ik heb nog nooit zoveel geschreven en ook weer zoveel geschrapt in mijn mijmering als dit keer. Waar je ook het licht op werpt er ontstaat altijd een schaduw.

Zoveel woorden om deze werkelijkheid te beschrijven en pogingen om te willen delen wat ik zag. Of creëerden de woorden een eigen werkelijkheid? Zoveel gedachten om te willen begrijpen wat er allemaal gebeurt op zoveel lagen. In de wereld, in mijn naaste omgeving en in mezelf.

Het ging o.a. over leven en dood en over beheersbaarheid van de Zorg waar geen chaos mocht ontstaan. Over moeilijke keuzes die we mensen niet aan mochten doen. Over grenzen die gesloten en gehandhaafd moesten worden, of dat nu landsgrenzen waren of de voordeur of onze huid! Over slachtoffers, redders en wiens schuld `t allemaal is. Over eindelijk rust en toekomen aan... ja, aan wat eigenlijk? Maar ook over leven met verwarring en ‘niet weten’, over onzekerheid en een grote roep om een oplossing. En ja, ik mijmerde ook over de moeilijk te stellen vraag, wie in deze pandemie de probleemeigenaar is en wie dus de belangrijkste stem heeft in de oplossing. Ik heb de leeftijd dat ik mag zeggen: ‘wat brengen ze veel op voor ons... ouderen’. En waarom kan het nu en was er eerder geen geld voor de zorg? En dient dat het geheel?

Mijn systemische blik hielp me als ik er te veel door in beslag werd genomen. Hij nodigde me uit om letterlijk en figuurlijk de ruimte op te zoeken, naar buiten te gaan. Steeds wanneer ik deze abnormale situatie met mijn hoofd benaderde gebeurde er iets heel anders dan wanneer ik ging voelen en mijn ziel liet spreken. Vanuit de laag van de persoonlijkheid (mijn hoofd, het Ik) kwam steeds weer de vraag op: **‘wat moet ik, of wat moeten we doen?’**. Ondertussen roept het vaccin (de regering of de farmaceut) steeds harder: ‘Ik ben uiteindelijk de enige oplossing, wacht op mij. ik ga jullie redden’. Op de laag van de ziel komt dan de vraag: **‘Wat kan of moet ik loslaten’**. Verwachtingen, angsten, oordelen, de aanname dat we ‘t moeten weten?

En zo mijmer ik zachtjes of sputterend nog wat verder. Hoeft er echt niets opgelost te worden en niets geweten? Alleen blijven met wat er is?